

מסורת הש"ס

(א) אהלות פ"ג מ"ו (נדה
טו.) (ב) ו"ל דתקן.
(ג) ביצה (ז) שנה כב. מה.
(מסכתא) פ"א ה"ד.
(ד) ופי' אשמלות של עניים
שכן כרוזין עם ומורה.
ערוך. (ה) ופי' שיר לרף
טו.) (ו) ופסיוני. רש"א.

הגהות הב"ח

(ב) ישי"י ד"ה היכי דמי
וד"ה שמייהו וד"ה תחתונה
בשרה הד"א:

מוסף דע"י

[illegible]

רבינו חננאל

פיון ששטן העלינין
כשרו וחתנתו וספרו
אמיו וכמה ידיו
סוכה לסיכה, כמה ידיו
חלל בין ספר לספר
וחתיו וחתנתו וספרו
אמר ר' הונא טסה
כמה מעיני בהאלי טסה
טסה, ר' חפדא אמר
ר' טסחים, שלא מעיני
מקום פחות מר' טסחים,
ר'טסחאל לא כשרה
טסחים, כהנשיה, לומר
פיו וחתנתו וספרו ע'
פיו העלינין הכשר
סוכה, ויזיקין מדברי ר'
יהודה נתן [אם] ין
יזיקין בעליה וחתנתו
כשרה, ואוקינטא כשאיה
ראיה לזירה, ממל
הוא קטא עבר אבי
שאן העלינין ראיה
לזירה כשרה, קשיא
לשמואל. ושנין א'
[ראיה] לזירה מוחמת,
באלי ראיה לזירה ע'

סוכה פרק ראשון סוכה

אמר רב הונא טפח. א"ע דלקמן פרק הישן (דף כג:) אמרין
בזוט רמי הכא לא שייך:
שלא מצינו מקום פחות מ'ד'. היינו לענין רשות היחיד וכרמית
כדפירש בקונטרס ולענין גובה נמי אשכחן בריש חלוץ

תונה צלתה מרובה
פירם עליה סדין מפני החמה.
(עירובין דף ע"ו.) ליחשב כפחית:
כמוז במשכנת הנאונים

הא דקמתי פירס עליה סדין מפני
החמה או מחמיה מפני הגשר פסולה
היכל דחממה מרובה מללחם בלא
סדין אבל אם יש ללחם מרובה
מחממה כשרה וכן הסדין פסולתה
והיטוי כמו שפירשתי^ל לעיל סוף
מלעורף ספק פסול בזהי ספק כשר
כיון דבלא פסול ללחם מרובה
וכענין זה מפרש"ח מפני החמה
שמיישש את הספק וממון כך היה
נעשה חממה מרובה וכן מחמיה
מפני הגשר ואם היו עליו נטשרין היה
חממו מרובה והסדין מועטן מליפול
וכיון שהסדין גורם שעל ידו ללחו
מרובה מחממו פסול אבל לפירוש
הקונטרס קשה דלמה יפסל מפני
שמגין על הלחם מפני החמה ומן
הקיסמיין מאי שנא מללחמיה ועוד
מלחי לקמן פרק היין (דף סו: ב')
יוחקו ברכי חלעיי כשהגיעה חמה
למרגלותיו עמד ופרס עליו סדין:
עד

יין כל שאינה ראויה
גבוה עשרה מכלל דתנא קמא סבר אע"פ שאינה
אתא רב דרימי אמר אמרי במערבא: אם אין התחתונה
תות של עליונה התחתונה כשרה מכלל דתנא קמא
רויה לקבל פסולה איכא בנייהו דיכולה לקבל על
דס עליה סדון מפני החמה או תחתיה מפני הנשר
פסולה אבל פורס הוא על גבי נקליטי המטה:
יא שנו אלא מפני הנשר אבל לנאותה כשרה פשיטא
הוא הדין דאפילו לנאותה והאי דקתני מפני הנשר
קמ"ל לימא מסייע ליה ¹⁰סיככה כהלכתה ועיטרה
יין ותלה בה אגוזין שקדים אפרסקין ורמונים ¹¹פרכילי
ובולין ינות שמנים וסלתות אסור להסתפק מהן
עד

טעם. אַזל צויר מטפּעס דאָ סכּכּה הוּא: **טעם** עַל טעם **ברוס** טעם
וּמחוט מטפּעס לֹא מביא וּלֹא חוּץ לֹא מביא אַתּ הַטּומאַה [אַס] טּומאַה
וּחַ וּרְאוּהָ לִבְיוֹ טּומאַה לֹא מיינִי מִשּׁוֹם דִּלִּיכָא רוּם הַפּסַק טעם
לְרַקִּיעַ טעמָא דַּטּומאַה צוּרֹאט שָׁזֵינ לֹא אַהֵל טעם בּוּקעט וְעוּלֵה:
מחוט מִתְרַבֵּעַס דַּכּאַרִּי טַיִלֹּת הַשֶּׁבֶת (דף א'.) הַכּסֵּר נִמִּי לֹא שׁוּם
מִי סוּכּוֹת פּסַלָּה קִרָּא וּבִי לִית בֵּה צַעֲלוּנֵיהּ וְהַכּסֵּר סוּכָּה לֹא סוּכָּה
גַּמְיָא. מַלְל מִקּוּם סוּכָּה מַחַת סוּכָּה הִיא: אֵלֶּא לֹא שְׁאִינֵי רִאשִׁי
ק: כִּי אֵפֶס רָדִימִי אִמֵּר אֲמִיר בַּמַּדְרַבָּל. הֵיא אִין רִאשִׁין לְדִירֵיהּ
כְּשִׁאִין צִירֵיהּ וְחֻקָּה לִקְבֹּץ סַכּוּחֹת וְכִירֵס שֶׁל פִּלִּינֵה וְעוּלֵיהּ וְעוּלֵיהּ מַחֲנוּתֵהּ
לֹא לְמַדְרֵה כֵּה שֶׁהִי אִין מַחֲנוּתֵהּ מִקְבָּלֵתֵהּ לֹא פִּלִּינֵה: וּפְרִיטִין מִחֲנוּתֵהּ
הַדִּין לְשִׁאִינֵה גְבוּהָ כִי: וּמִשּׁוֹם אֵיכָא צִינִיִּיו כִי. דַּרְבֵּנָא סַבִּיר
וְכִי יִיְהוּדָה סַבִּיר כִּיִּן לִינֵא תַשְׁמִישָׁא לְהַכִּין לֹא שֶׁס סוּכָּה עֵלֶּה
וְסִדִּין דַּבֵּר הַמִּקְבֵּל טּומאַה הוּא וּפְסוּל לִינֵא דִּקְרָאן (דף א'.)
לֵנוּ עַל מַטְעוֹ: **עַל גְּבִי קִטּוֹק.** כִּן ד' קוּדִישִׁין לֵנוּ דַּגְלֵי הַמַּטֵּה
מִן הַסֵּךְ דִּהַשְׁתָּא לֹא מִשּׁוֹם סַכּוּחֵה דַּבְּדֵר הַמִּקְבֵּל טּומאַה מִיפְסַלָּא
לֹא מַפְסִיק צִינִיֵּה: אֵלֶּא פּוֹרֵם הוּא עַל גְּבִי נְקִלְשֵׁי הַמַּטֵּה. שְׁאִין
מִפְסִי כְּלוּמַם מוֹח לֹא פּוֹרֵם עֲלֵיהּ סִדִּין הוּא מַחֲשֵׁב לִכְאֹן וּלְכַאֵן
מַפְסִי הַסֵּךְ. דִּשְׁיִי כִּהֵן הַלֵּךְ מַפְסִיל מִשּׁוֹם מַחֲשֵׁב טּומאַה:
שֶׁס עֵינֵי הַסֵּךְ וְאִי אִפְשָׁר דִּלְכִי לִרְבִּי מַחֲדָל לֹא מַפְסִיל לִכְאֹן אִם כִּן
לְמִימַר אֵלֶּא לְנֹחַתָּה כִּשְׂרֵה דֵּהָ אִיְהוּ פְסוּל לִקְמָן [ע"פ] צִינִי סוּכָּה
מַעֲשֵׂה אֹרֶב כְּגוֹן בְּגִיד צִבְעוּנִין שְׁקוּרִין אֲבוּרִיִּין: וּבִסְדִּינִים
וְאִין בְּלִנְשָׁק"ש: יִינוֹם שְׁמִינִים. וּמִנְיָן בְּכּוּסוֹת שֶׁל זִכְרוֹת לֵנוּ:
הַכֵּל

(6) כי דימי כנון שסמחאנוה ללסא מרובא מחמסא וסעלינוה חמסא מרובא מללסא וקיימי דריוויכו כנון כ' עליונה כשרא וסמחאנוה שפסולא היכי דימי כנון דסריוויכו ללסא מרובא מחמסא וקיימא עליונה כנון כ' שפסא חמסאנוה כשרא עליונה שפסולא אינעריכא ליה מ"ד דילמא מלטרע סכך שפול כ'.

וְלִיגֵ' כֹּהֵל סוּמָא וְכוּן דְּקִימָא
 עֵלְיוֹנֵה כִּי. וְפִרְיוֹ שְׁמִיָּה שְׁמִרָה
 הִ"ד כְּגֹן שֶׁחֲמֻסָּה חֲמֻסָּה מְרֻבֶּה
 דְּסִכָּךְ דִּירָה כְּמֹלֵן דְּלִמְיָה הוּא
 דְּמִרְוִיָּו מִתְּכַסֵּךְ בְּסִכָּךְ הֵעֲלִיֹן
 הוּא דְּקִימָא עֵלְיוֹנֵה כְּתוּךְ כִּי לְאֶרֶץ
 דְּהוּי סִכָּךְ כֶּשֶׁר אֶף לְהַכְשִׁיר חֲמֻסָּה:
 שְׁמִיָּה פְּסוּלֹת כִּי וְקִימָא עֵלְיוֹנֵה
 לְתַחְנוּנָה מַלְּ. לְגַגֵּה שֶׁל חֲמֻסָּה
 שֶׁהִיא קִרְקִיעִיתָה שֶׁל עֵלְיוֹנֵה: פְּסוּלֹת
 שְׁבִשְׁרֵה וְעֵלְיוֹנֵה פְּסוּלֵה הִ"ד כְּגֹן
 שֶׁשֶׁחֲמֻסָּה לְתַחַת מְרֻבֶּה כִּי. דְּסִכָּךְ
 שֶׁל עֵלְיוֹנֵה לֹא סִכָּךְ הוּא וְלֹא מִיפְסֵלָה
 שֶׁל חֲמֻסָּה מִשּׁוּם סוּכָה חֲתַח סוּכָה
 וְעֵלְיוֹנֵה פְּסוּלֵה מִשּׁוּם דְּחֻמָּתָה מְרֻבֶּה
 מִגְּלַחָה וְכוּן דְּקִימָא מִרְוִיָּו כְּתוּךְ
 שֶׁל חֲתַח דְּהִי עֵלְיוֹנֵה לְתַחַת מְעַשְׂרִים
 אֶף לְמִרְוִיָּו פְּסוּלֵה מִשּׁוּם דְּמִנְטֶרֶף
 סִכָּךְ פְּסוּל כֶּדֶי כֶּשֶׁר מִשּׁוּם דְּסִכָּךְ
 לְתַחַת מְעַשְׂרִים פְּסוּלֵה אֲנִי כִי קֹאִי
 כְּתוּךְ כִּי לִיטְרָף וְכִלְבֵּד שֶׁלֹּא יֵהָא
 לְגַלְתָּה מְרֻבֶּה מִחֲמַתָּה דְּמִפְסִיל
 חֲמֻסָּה מִשּׁוּם סוּכָה חֲתַח סוּכָה:
 הִ"ד דְּפִחֻסָּה פְּסוּלֵה. מִשּׁוּם סוּכָה
 חֲתַח סוּכָה: וְקִימָא עֵלְיוֹנֵה כְּתוּךְ
 לְגַגֵּה שֶׁל חֲמֻסָּה דְּהוּא קִרְקִיעִיתָה
 דְּלִיגֵ' שְׁמִיָּה. שְׁמִיָּה כִּי מִדְּמִרְוִיָּו
 חֲמֻסָּה מְרֻבֶּה לֹא סוּכָה חֲתַח סוּכָה
 הִיא וּמֵאִי אֲשַׁמְעִיךָ רַבִּי יִרְמְיָה:
 פְּסוּלֹת שְׁבִשְׁרֵה וְעֵלְיוֹנֵה פְּסוּלֵה
 לְתַחְנוּנָה לִיגֵ' דְּמִרְוִיָּו עֵלְיוֹנֵה

או שפירם ע"ה דק"ה
גמ' אמר רב חסדא
מפני הנשר חנן מ"ד
אורחא דמילתא קתני
בקרמין ובסדינין המצו
ענבים ועטרת של
התפסול חתמוהו מאוס חתם חתם דלא נימא חד סוכה הוא;
במציא חתם הטומאה וחולץ כמי הטומאה. הלכא למשע סמיא הוא אכל
מתחם ראשו אחד וכלים תחת ראשו שני והוא קורא ארוכה ורחבה
ממנו ולקרקע ולא חולץ אם יש כלי על גבה כנגד הטומאה אפילו
שלא מינו מקום חשוב. היות רשות לעצמו לא כרמיתא ולא רה"י
לעצמו הלא לאקרוי חתם חתם. כהכשרה כפי פסולה. או דיוור
אילו ולא פסול: אי נמי דיוורין משה. כהכשרה כה דאם: או דיוור
לדירה ויכירי דמי דלא גבוי 'מלל דתק' כו'. וקשיא לשמואל מדל
דקאמר ר' יהודה לא בשאין גבוי קאמר דא"כ לת"ק נמי כשרה אלא
בשרה מהאי טעמא דשמואל דהכשרה כר פסול ויכין דעליוהי לא
דיין פסל כו'. סוף שמוע מינה דרבנן לית להו דשמואל אלא
דיוור דיכולה לקבל בדיוק שם סוכה על העליונה ומיפסלה התחתונה
דעליונה: ברתני' הנשר. שלא יבו עליו וקיסמין נושרין על שולת
או שפירם על בני קינור. כלומר זו אפילו לא פירסו מפני הנשר
וגבוייהו ומינה כלנאות מזה לזה על גביהן ופירסו עליהן ודיוור
דלא לאו לכסוי שטחם פסול. פסולה. וסודס יושב כבוקר
הכל שנים וכן יושאין האנש מטה אחד למראשיהו ושחד רגליה
וימוש דאין לה גג טפח רחב למעלה לא מיקרי אהל: גמ' ל"ס אלא
אכל לנאות. אין שם סך עליה ובשרה. וי"מ טעמא דפסולה מש
הפסול ד' דאח איהו אמר לעיל ארבעה וכיון דמיפליג ד' חו לא מצי
המפסליג ד' מן הכול שטח שני כרסין: בקרמין וסדינין
המפסליגין. שזרועות נלשט ענו משה רוסק או מעשה אורג

עין משפט
גר מצוה

סא א מ"י פ"ג תהלו' טומאת מת הלכה א'
סב ב ג מ"י פ"ה תהלו' סוכה הלכה כח סמג
עש"ן ס"ג טו"ש"ע א"ח פ"י
תרחל ספיף א':
סג ד ה מ"י שם הלכה ח
סמג שם טו"ש"ע א"ח
פ"י תרחל ספיף ט"ו ועימן
תרחל ספיף ד':
סד ו מ"י פ"ו תהלו' סוכה הלכה טז סמג
טו"ש"ע א"ח פ"י עימן
תרחל ספיף כ':

לעזי רש"י

אוברייזן (אוברייזן).
 ברים מקושטים
 בדוגמאות צבעוניות.
 גלייזשק"ש
 (גלייזשק"ש). קישוטים
 רקומים בולטים.

בן חננאל (המשפחה)

דירה על הרק, ויו שטח
יונה על הרק, ויו שטח
וכן הוא אמר: כמבשר
מן שאן (עליונה)
(המתנהג) לומר כלל
שני הספות של עליה.
פלי עשרה וזה וזה
חרא, הם כזה וזה
לכל, על הרק.
שטח על הרק
מפני שהרק על התחת
מפני שזה דלא עיל
הרשן וסוכה נתיק על
השטחים כמירא דאבי
א שרם שרם
הקטנות, ויו שטח
בר' עשרה שטח.
לכל שטח וזה
אבן השטח, נדרסין
כאמנע השטח, נדרסין
כיוושיהו שר' רבי
יו יתקן פלי עשרה
חל אבאלי ד' לומר
בר' עשרה שטח.
ושמירי שר' ודעוהו
גופו השטח פליק, כמא
ודעוהו כולטין עריל
ודעוהו כולטין עריל
השטח פליק, ויו שטח
השטח פליק, ויו שטח
השטח פליק, ויו שטח

כוונותיו הן חשובות.
 פשוט נאון קינחום ד'
 מוריו עמורין במטה,
 ועליהן למעלה ד'
 מוריו ברחוב פורסין
 עזרין, ונקראין
 בכבל טראהה, ונקליטין,
 שני פמורין עומדין,
 ששיון פמורין העשיר
 בשאט הכסה שויה
 מסתנה, משני צדדין.
 אמר רב חסדא ד' ששני
 פמורין וקראו מפי השני
 אבל לאותה שפיה
 נאסר לסתויה מהה דרנא,
 כיכנה תחלתה ועיניה
 בקרניו באוניין הפמורין
 תלה בה אנטיון אפרסין
 ד' אסור להשתכן ממך

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones